Ф€§Т!v@Ł · βez рЯёvøda}

26. ЈУГОСЛОВЕНСКИ ПОЗОРИШНИ ФЕСТИВАЛ | УЖИЦЕ | 1-7. НОВЕМБРА 2021. www.uzickopozoriste.rs www.jpf.uzickopozoriste.rs

БРОЈ 4 | ГОДИНА XXVI | 4. новембар 2021.

ЈАСНА ЂУРИЧИЋ, РЕДИТЕЉКА КОМАДА „ТРИ ЗИМЕ“

Живимо у времену у коме је новац једини бог

- Интерес и профит су у првом плану и ту престају морални постулати и начела - каже Јасна Ђуричић

Није неуобичајено да се глумци окушају и као редитељи. Вероватно сте и Ви имали разлог за ту врсту изазова. Је ли ово Ваша прва режија, пошто нисам нашао податаке о Вашим ранијим режијама у позоришту?

- Не волим да размишљам о себи на тај начин. У раду са студентима допуштам себи да размишљам о режији. О њој размишљам само онолико колико је режија рад са глумцем. Представа „Три зиме“ је мој рад са мојим студентима и ја сам њихов први гледалац. На новосадској Академији уметности, већ дуги низ година, за сваки колоквијум и испит потребно је да се направи некаква целина. Веома је важно за студента глуме да, још током студија, има осећај целине, односно представе. И при најједноставнијим вежбама увек настојимо да направимо некакву драматургију, да испричамо заједничку причу. Без обзира на то да ли је то драмски текст, када су у питању старији студенти, или вежбе опуштања и ослобађања на првој години, настојимо да сваки наш испит буде мала представа. Режирала сам много испита и дипломских представа.

Како се догодила сарадња са Теном Штивичић, драмском књижевницом из Загреба, која дуго живи у Великој Британији и изградила је успешну међународну каријеру?

- Од почетка пратим Тенин рад. Она је, попут Биљане (Србљановић) и Милене (Марковић), веома значајна књижевница за цео регион. Сарадња се догодила сасвим случајно. Била сам послом

у Загребу и обилазила књижаре, зато што неких књига нема код нас, а тамо их има, и обрнуто, и пронашла њене „Три зиме“. Купила сам књигу и годину дана је чамила у кући. Како заједно са студентима бирамо шта ћемо радити као дипломску представу, понудила сам им, између осталог, на читање и „Три зиме“. На моје велико изненађење, у том избору, победила је управо та књига. Била сам изненађена, јер сам имала осећај да данашњег младог човека не занимају те теме. Међутим, погрешила сам. Испоставило се да је то њих потпуно обузело и да их итекако занима наша заједничка прошлост и заједно смо се „прошетали“ од 1918. године, када је настала Југославија, до 1992, када се распала заједничка држава.

Какав је њихов однос према том заједничком наслеђу?

- Било је безброј питања, што значи да је млад човек итекако заинтесован за све то што нам се догодило. Као професорка, дужна сам да им понудим материјале за рад, ради детаљног истраживања и анализе периода. Добро је да постоји интернет, који је и драгоцен и погубан, тако да су им све те информације биле доступне. Веома студиозно смо се бавили целим тим периодом, који је трајао дуже од једног века.

Шта сте ново открили у том истраживању о заједничком простору и времену?

- Компликован је одговор на то питање, али упечатљив је тај политички план. Он је немилосрдан према обичном човеку и указује на то да нам се историја понавља. Политичке структуре у региону опстају на национализмима. Ми то живимо и данас, уз сво поштовање ретких историјских појава, које су „гурале“ ствари ка светлости, космополитизму, солидарности, универзалним људским вредностима, животу окренутом човеку.

Ипак, поново нам се дешавају национализми. Јесмо ли ишта научили за протеклих тридесет година од распада заједничке државе?

- Како ствари сада стоје, мало тога смо научили. Готово ништа. Не бих да звучим грубо, али примећујем да је обичан човек зомбиран. Веома мало интереса показује за другог човека. Живимо у времену у коме је новац једини бог. Интерес и профит су у првом плану и ту престају морални постулати и начела. У тој свакодневној борби за опстанак постали смо веома лак плен за владајуће структуре. Чини ми се да смо поново нигде, сви заједно.

Како из свега тога да искорачимо, да упристојимо сопствене животе и нормализујемо друштво?

- Потребно је буђење грађанске свести, солидарности, да престанемо да мислимо да се ствари дешавају мимо нас, да је решење проблема у другим људима и да мој мали живот нема везе ни са чим, да ја, као обичан човек, не могу ништа да урадим. То је велика грешка. То је, запаво, избегавање сопствене одговорности.

Може ли позориште отварањем дилема и указивањем на проблеме да утиче на промене у друштву, на одлуке званичника који нам кроје судбине?

- То је поприлично узалудан труд, ако нема реакција званичника, ако наше државе не изразе јасне ставове. С друге стране, можда сам утописта, потребни су нам мали кораци, један гледалац у коме нешто померите и пробудите. За мене је то веома много.

Текст и фото: Н.К.

РАЗГОВОРИ О ПРЕДСТАВИ И ПРЕС КОНФЕРЕНЦИЈА

ПОЗОРИШТЕ ПРОМЕНА НОВИ САД

Најневиније и најнемоћније су најснажнији

Јасна Ђуричић, редитељка представе: У неком тренутку сам била у Загребу, а тада увек вршљам по књижарама и тражим све књиге које нису издате код нас. Тако сам на једном од омиљених места пронашла „Три зиме". Та књига је око годину дана чамила код мене у библиотеци, да би дошло време за одабир текста за дипломску представу треће класе. Ми имамо обичај да сви предлажемо текстове и заједнички изаберемо један. Готово да су победили „Пијани" Ивана Вирипаева када сам се сетила „Три зиме". Дала сам им текст, неверујући да ће их заинтересовати. Морам да признам да сам била потпуно шокирана када је тај текст победио, јер третира период од 1918, монархије, Краљевине СХС, ФНРЈ, СФРЈ, па до деведесетих година. Нисам мислила да то младе људе може занимати. На моју велику срећу су ме разуверили. Ако не будемо стално радили потрагу за тим како смо стигли до овог тренутка, неће ваљати. Ови млади људи су ме подигли, урадили представу на прави начин.

Ксенија Митровић, као Луција Кос: Мислим да ми је било најинспиративније то што има много женских ликова, али и то што наша генерација мисли да зна нешто о Југославији, а заправо не знамо ништа. Јако нас је занимало да сазнамо шта се све крије у нашој историји и зашто је за нас лично то битно.

Сташа Блечић, као Ружа Краљ: За мене је било најважније истраживање теме о којој до тада нисмо имали прилику да причамо тако темељно. Запрепастила сам се колико тога не знам о својој историји. Друга важна ствар су снаге у женским улогама. Ова представа ме је подигла из мртвих, дала ми снагу да наставим да се борим у послу, животу... када већ имам избора.

Никола Кнежевић, као Владо Кос: Када смо текст прочитали, схватили смо да врло мало знамо о периодима кроз које нас представа води. Из тог разлога истраживање нам је било јако важно. Осим тога, свима нама био је заједнички мотив линија жена у комаду. Те јаке жене, од Монике, преко Каролине, све до Луције не виде се често. Женски ликови су дивно написани, мислим да нас је и то привукло овом тексту.

Вања Ковачевић, Алиса Кос: Постоји моменат који памтим, када смо први пут прочитали текст, а то је Сашин монолог о кобили. То је био тренутак када смо сви исто осетили, исто смо дисали. Мислим да је то превагнуло да одаберемо овај текст. Има нешто у драмској литератури, глуми генерално, да жене немају шта да играју. То је био други јак разлог. Говор јесте специфичан, али имали смо професоркину помоћ, као и помоћ професора сценоског говора на Академији. Доста смо слушали хрватски језик, у вестима, на телевизији, истраживали акценте...Осим тога, Тена је тако написала текст да он не може никако другачије да се чита.

Стефан Бероња, као Александар Краљ: Улога коју играм није она коју сам желео, а сада сам захвалан професорки што ми није дала да играм то што сам хтео. Скупили смо се око текста и почели да истражујемо – шта је национализација, где је ко, ко је шта... то је било драгоцено. Научили смо ствари за које нисмо ни слутили да постоје.

Милош Лучић, као Игор Маревић: Нисам учествовао у избору комада, ускочио сам у представу у четвртом игрању, али сам гледао три претходна. Мој основни мотив је био да играм у доброј представи. Иако нам тај период којим се комад бави није тако близак и нисмо га проживели, осећам да га сви ми имамо у генима. Имам брата који има једанаест година који је, такође, три пута гледао ову представу. Сваки пут је много плакао и све осећао. Већ са једанаест година је добио потребу да тај историјски контекст истражује, што је за мене додатни мотив.

Тамара Шустић, као Дуња Краљ (Долинар): Мој лични мотив је била југоносталгија. Нисам дете које је рођемо у доба Југославије, али јесам дете Југословена. Слушајући њихове приче о том времену и држави без граница и читајући овај текст, у мени се догодила велика чежња за тим временом. Теба причати да је некада постојала та држава без граница, оно што ми данас не можемо да осетимо.

Андријана Ђорђевић, као Моника Винтер: Нисам учествовала у истраживачком раду, јер сам „ускочила" у представу вечерас. Први пут сам погледала ту представу на првој години. За мене је то било магично искуство, које ми је отворило нове хоризонте. Сада сам у њој и бескрајно сам захвална на томе.

Ана Рудакијевић, као Каролина Амруш: Овом тексту привукла ме је заљубљеност у Југославију, за коју не знам, али и знам одакле потиче. Она долази из моје породице и многих других породица са ових простора. Када сам прочитала текст, препознала сам у својој околини једног Владу, затим Машу, Ружу, Марка...

Бојана Милановић, као Маша Кос: Нисам учествовала у избору текста, већ су ме позвали да учествујем у њиховој дипломској представи. Било ми је изузетно задовољство и част, уживала сам радећи. Много и честито радимо са нашом професорком и можемо да се похвалимо да смо много научили. Напорно је, али лепо, уживамо у свему што смо научили. „Три зиме" треба да буде полигон и за друге младе људе, треба им пружити шансу да заиграју у оваквој представи.

Милош Лазић, као Марко Хорват: Многи наши мотиви постали су неисказиви део нас. Ја сам Марко и скоро пред свако играње кажем себи да скоро 99 одсто неки Марко седи и у публици или је ту негде, близу нас. Мој отац је био део тог ужаса и у име сваког Марка дајем све од себе у својој улози.

Аљоша Ђидић, као Швабо (Карло Долинар): Играње „Три зиме" почива искључиво на иницијативи овде присутних људи. Играмо је три и по године, од када смо дипломирали. Чудно је што је до сада нико није препознао као благо и узео под окриље, да је чува са нама, као полигон у коме ће да учествују неки нови млади људи.

Срђан Кнер, као Маринко: У представу сам касније „ускочио", али се још сећам колико сам био одушевљен када сам је гледао први пут. Погађа ме питање породице, политике, правих вредности и вечите транзиције. Систем вредности је потпуно промењен.

Бојан Муњин, селектор: Нежност се овде појављује код најнемогућнијег бића, служавке, која нас упућује да се нежност не налази код богатих и моћних, лепих и снажних, шармантних или интелигентних, већ код бића која често заборављамо. Та најневинија и најнемоћнија бића су најснажнија и враћају нас у средиште вредности нашег живота.

Александра Гловацки, критичар: Јако сам узбуђена после ове представе. Одиграли сте ненормално добро. Код овакве професорке вероватно и не може другачије. Јако ме чуди или – чак и не, зашто вас неко није узео под окриље.

Ана Милошевић

ВАЊА КОВАЧЕВИЋ, ГЛУМИЦА

Нада је у нама

- Позориште и представу треба првенствено схватити као време које посвећујете себи, где ћете се изместити из реалног света и препустити се уживању, што дуже, то боље. Да уживате у неком другом животу, да не мислите о својим проблемима. Или баш да размишљате о неким стварима о којима би требало да размишљате. За то треба да издвојите време. Томе позориште и треба да служи - поручује млада глумица Вања Ковачевић

Представа „Три зиме“, коју смо гледали треће фестивалске вечери ЈПФ-а, на фестивалу савремених позоришта „Баштеатар“ у Крагујевцу освојила је Гран при за најбољу представу, а млада Ужичанка, Вања Ковачевић, која тумачи лик Алисе Кос, глумачку награду. Ова дипломска представа класе професорке Јасне Ђуричић на Академији уметности Нови Сад, рађена је у продукцији Позоришта „Промена“, које је заслужно за афирмацију великог броја младих глумаца још од 1978. године.

Колико је за тебе значајан рад у Позоришту „Промена“?

- То је сјајна ствар. Док смо још на Академији, имамо прилику ту да играмо своје испите, студентске представе, дипломске представе, али и када завршимо Академију, да наставимо да радимо ту и даље, јер је то сигурно место где можемо да радимо то што волимо. Моја класа имала је сјајну прилику да ту игра све испитне представе на крају године, а оне су се претвориле у озбиљне целовечерње представе које смо играли на редовном репертоару Позоришта „Промена“.

Представа „Три зиме“ траје четири сата. Како публика реагује на њу због дужине рајања?

- Не схватам зашто је већини људи проблем дужина представе. То ми просто није јасно. Зашто позориште схватају као проблем? Неко време које ће провести у позоришту схватају као проблем? Ја то не сматрам проблемом. Позориште и представу треба првенствено схватити као време које посвећујете себи, где ћете се изместити из реалног света и препустити уживању, што дуже, то боље. Да уживате у неком другом животу. Да не мисле о својим проблемима. Или баш да размишљате о неким стварима о којима би требало да размишљате. За то треба да издвојите време. Томе позориште и треба да служи. Ако људи дођу у позориште да се само насмеју сат и по времена, онда нешто није у реду. Ја волим да седим у позоришту и да уживам па трајало два, три, пет или више сати. Публика која дође и одгледа „Три зиме“ каже и да не осети та четири сата. То није никаква флоскула, већ време тако брзо прође и уопште се не примети. Прича је тако дивно написана, пре свега, делује као један озбиљан роман, јер је целовита, а теме којима се бави актуелне су и дан данас.

Шта је вама актерима права чар ове представе?

- Чар ове представе је то што ми сви играмо као једно. Ми смо сви једнаки. Носимо једнако причу. Сви је носимо са собом. И када не играмо „Три зиме“, „Три зиме“ су увек са нама. У комаду има више улога него што је нас на класи па у представи игра цела моја класа, односно, класа професорке Јасне Ђуричић и још пар колега са класе професора Бориса Исаковића и са раније класе професорке Јасне. То нам значи зато што имамо замена за улоге, јер нам је битно да представа „остане жива“, да се игра па иако је неко од нас спречен да у датом тренутку игра. Трудимо се да је играмо што чешће и што дуже.

Осим у овој представи имамо прилику да те видимо и у пар представа НП Ужице. Има ли неких нових улога на помолу?

- За сада и тренутно то је то. Играм овде код куће и „Три зиме“, за сада.

Многим младим глумцима жеља је за сигурним местом у неком театру. Је ли то и твоја жеља?

- Мени то није жеља. Не видим себе некако заробљену у једном позоришту. Мислим да људи који остану предуго у једном позоришту, на једном месту, забораве зашто се баве глумом, и некако их неке друге бриге спутају да се баве глумом због онога због чега су је изабрали, због чега је заиста и воле. Стагнирање на једном месту није добро ни за једног глумца, ни за једног уметника.

Како оцењујеш положај младих глумаца?

- Генерално, мора много и вредно да се ради да бисмо доспели до онога чему тежимо. Да ли има наде или нема, не могу бити песимиста. Јер погледајте, „Три зиме“ и нас четрнаест младих, онда видите да има наде. Та нада се види у нама.

Б. Дамњановић

НИКОЛА КНЕЖЕВИЋ, ГЛУМАЦ

Позориште има моћ да пробуди нежност

- После гледања неке представе која нас додирне можемо да очитамо однос са својом породицом и пријатељима и схватимо када смо рекли нешто што није требало, наводи Нкола Кнежевић

Можете ли да нас укратко упознате са Академским позориштем "Промена" ?

- Позориште "Промена" покретано је више пута. Постојало је крајем седамдесетих када су у Новом Саду студирали, рецимо Харис Пашовић и његова генерација. Преко дана студенти су били на настави и извршавали своје глумачке задатке на факултету, а увече су се окупљали на пробама и правили своје представе. Поново смо оживели "Промену" за време студија моје генерације из жеље да публици представимо оно што радимо на академији. Да се неке представе не заврше на само једном игрању, да не буду само испитне представе, него да шира публика може да види шта смо то радили и да наше представе наставе да живе. Идеја је била и да се раде самосталне продукције ван наставног плана и програма. Између осталог, тако је урађена представа "Трећи светски рат" која је окупила студенте драматургије, режије, глуме са Академије и тако је реализован тај пројекат.

Представу "Три зиме" режирала је Јасна Ђуричић, ваша професорка на Академији. Колико Вам значи, као младом глумцу, сарадња са њом?

- Свака сарадња са Јасном значила ми је много. Све што сам добио од Јасне као професорке, пошто сам код ње дипломирао, дефинисало ме је као човека и одредило неки пут којим бих ја волео да идем и како бих ја заправо волео да се бавим позориштем. Она је веома посвећена професорка, неко ко безрезервно дели своје знање са студентима. Њена страст и жеља за радом, напретком, сталним усавршавањем је нешто фантастично. Увек истиче да од својих студената и она много тога може да научи. Та размена знања и емоција, приступ процесу рада у коме се сваки пут до детаља истражује нека тема је нешто посебно. Рецимо, представу "Три зиме" на почетку смо играли кроз импровизације у којима сви пролазимо кроз све ликове и радње, а тек касније долази расподела улога око које се договарамо. Пре тога смо, у случају ове представе, изучили и монархију, и краљевину, и ФНРЈ, и СФРЈ. Имали смо предавања о свим темама које се тичу самог текста. Мислим да је то правилан пут како би требало да се ради у позоришту. Просто је неописиво шта смо од Јасне као професорке добили.

Како је протекла премијера „Госпођице Јулије" у режији Хариса Пашовића у Мадленијануму ?

- Био сам пресрећан кад сам добио позив од Хариса да дођем на аудицију за ову представу. Коментари публике су позитивни, утисак је да су Харисову идеју људи веома добро прихватили. Сви са којима смо причали након представе истичу да је представа дирљива и емотивна. Харис је радњу из Шведске пребацио у Словенију тако да у нашој поставци уместо људи који прослављају Ивањску ноћ, имамо хор гастарбајтера у коме су учени и школовани људи из Босне и Херцеговине, Македоније, Србије који су отишли у Словенију да раде, јер у својим земљама нису могли да нађу посао. Радујем се следећем игрању ове представе и веома ми је драго што сам добио прилику да радим са Харисом. Професорка Јасна Ђуричић нам је на факултету причала да је он неко коме је било тешко ухватити корак и у време док је студирао, а камоли сад. Прилично је модеран, у току је са свим стварима, на свим нивоима, тако да је заиста било дивно радити са њим. Пре тога смо, иначе, сарађивали на мастеру, пошто је он гостујући професор на нашој Академији.

Имате ли глумачке узоре, некога међу колегама ко вас посебно инспирише?

- Гледајући дечију емисију „Невен" заволео сам глуму. Још једном бих поменуо професорку Јасну Ђуричић, јер сам свестан колико ме је променила као човека. Њу бих могао да наведем као узор чији бих пример волео да следим. Ту је и професор Борис Исаковић. Много је глумаца које волим да гледам као што су рецимо Мерил Стрип, Марлон Брандо, Хит Леџер... Не могу да кажем да су ми они узори, јер нисам био у додиру са њима, али волим и поштујем начин на који они раде свој посао.

Да ли театар може да утиче на то да више пажње посветимо нежности која нам је свима потребна?

- Театар ту може много да учини. Нежност је категорија којој не посвећујемо пуно времена. Чини ми се да је данас све теже рећи "извини", "волим те", "молим те", "хвала". Верујем да позориште има моћ да пробуди у људима неку врсту нежности и да нас све заједно измести од гомила информација којима смо затрпани свакодневно. После гледања неке представе која нас додирне, можемо да очитамо однос са својом породицом и пријатељима и схватимо када смо рекли нешто што није требало. Да се присетимо да се нисмо извинили некоме, а требало је. Да пожелимо да загрлимо некога када изађемо из позоришне сале, да позовемо некога и кажемо "хвала". Позориште има ту моћ да нас подеђа опомиње и чини бољим људима. **В.Т.**

РЕЧ КРИТИКЕ

ПРИЧАЈ МИ О ЈУГОСЛАВИЈИ

ПИШЕ:
Александра Гловацни

ПОЗОРИШТЕ ПРОМЕНА
ТЕНА ШТИВИЧИЋ: „ТРИ ЗИМЕ"
РЕЖИЈА: ЈАСНА ЂУРИЧИЋ

Синоћ се на фестивалу десила колективно катарзична представа! Кроз четири генерације жена једне загребачке породице, Тена Штивичић приказује успон и трагични распад Југославије, и последично овај наш колективно срамотни ''тренутак'' од три деценије. Оно што текст чини великим је што социјалне ломове не сагледава једнострано, већ се труди да да и њихово наличје, колико је могуће поштеније за некога ко очигледно навија за убијену земљу.

Представу је пре три године, као дипломску својим студентима, режирала Јасна Ђуричић. Како се на сцени појављује тринаест ликова, у помоћ је прискочило неколико студената са других класа. Професорка је режирала пажљиво, како то само знају врхунски глумци, уколико несебично поклањају своје умеће. Фрагментарну драму, која временски не иде линеарно, већ у цик-цак, учинила је савршено јасном, у реалистичком кључу, са благим поетским сенчењима. Представа се иначе игра унутар круга гледалаца, али у Ужицу је све функционисало и на класичној позорници.

Режија се прелила у глуму. Или је глума одредила режију. Тешко је ухватити, јер су се нераздвојно стопиле. Засновано на дубинској анализи сваког лика, и на дубинској анализи сваког односа међу њима. Па тако ови млади људи успевају унутрашњим средствима, уз дискретно спољашње означавање, да савршено прецизно и изражајно спроведу своје ликове од младости, преко зрелог доба, до старости, кроз различите емоције и стања. Без грешке, пуном ногом. На моменте не верујете да пред вама није неки средовечни мушкарац, нека старица, већ да су то људи од двадесет, двадесет пет година. И зато заслужују да сви буду поменути, оним редом којим су у програму.

Никола Кнежевић је муж из треће генерације, оне социјалистичке, са утопистичким ставовима. Бојана Милановић је његова жена, великодушно подређена породици, која за разлику од свог мужа све јасно види, и кад не коментарише. Вања Ковачевић је њихова старија ћерка, типични производ социјалистичког времена које је изродило гомилу неспособних за живот, иако са вредним потенцијалима. Ксенија Митровић је млађа ћерка, лишена духовности, али обдарена прагматичношћу. Тамара Шустић је млађа ћерка из треће генерације, са великом способношћу и успехом до половине живота, када поклекне пред погрешним мужем. Милош Лазић је млади комшија, жртва рата који није желео, носилац ПТСП. Стефан Бероња је муж у другој генерацији, послушни пратилац горде и строге партизанке, Сташа Блечић, прве која се извукла из раља озакоњене социјалне неправде. Јер њену неписмену мајку, Андријана Ђорђевић, праву светицу, пристиглу из Загорја да служи по кућама, избацили су на улицу са бебом, будућом партизанком и господским „копилетом". Ана Рудакијевић је заносна старица и јуродива ћерка из господске куће, оне којој партизанка и не знајући припада. Аљоша Ђидић је онај погрешни муж, човек који личне неуспехе и фрустрацију топи у национализму, што му се веома исплати после рата. Милош Лучић је породични пријатељ, Сарајлија, први међу њима сагледава ужас који следи. Срђан Кнер је млади партизан.

Једна вансеријски добра, узбудљива представа, без правог позоришног дома. Судећи по реакцији гледалишта синоћ, после три и по сата гледања, публике јој не може недостајати.

РЕЧ ПУБЛИКЕ

Четири генерације, четири државе

Сања Зечевић: Сам почетак представе у холу, није ми уливао наду заједно са помисли „ово ће овако да траје четири сата", а онда ни пауза ми није требала и гледала бих још да је трајало или имало текста. Јесам југоносталгичар тако да је мало фалило и да заплачем. Још музика и песме које смо свако јутро слушали са радија. Представа буди успомене на безбрижно детињство. Одлично, али стварно.

Драган П.: Купили су ме. Овакви комади се ретко виђају. Овде се види љубав према послу. Они дишу као једно. А кад је све то тако, онда је успех очекиван.

Марина Савић: Мислим да је велика реткост да у било чијем животу може доћи до тога да нешто овако буде испричано, мислим на четири генерације жена које причају причу о животу породице у четири државе. То има само код нас, на Балкану, у наших шест држава у ова два века. Врло вешто и лепо упаковано, а ови млади људи одлично изнели и упознали нас са временом које смо проживели, а још увек нисмо ни свесни какво је било.

Владан Николић: Честитке овим младим људима за љубав према послу, за улоге које су изнели, за језик којим су говорили на тако уверљив начин као да га говоре од рођења, за ентузијазам. Текст нисам читао и очекивао сам да ће Србе оцрнити, али све је сведено, питко и југоносталгично.

Милица Митровић: И вечерас, као и синоћ имала сам прилику да уживам у глуми, у позоришту. Ови момци и девојке су ме баш одушевили и свака им част. Доношење ликова у разним фазама живота на сцени врло је захтеван посао. А успели су у томе и да овладају језиком и акцентом. Свака им част. Оваквих представа треба на фестивалу, да видимо целу класу глумаца у чијим играма и улогама ћемо тек уживати.

Б. Д.

СТАША БЛЕЧИЋ, ГЛУМИЦА

Лако пристајемо на компромисе и брзо заборављамо

- Мислим да смо узбуркали Нови Сад и увек смо распродати. С тим да немамо простор, већ играмо на Академији, а често и напољу, каже за Билтен, Сташа Блечић

У овој причи која може бити и ламент над једном земљом које више нема, Ружа Краљ је најпрофилисанији идеолошки лик. Рекла бих да од ње почиње нови свет, нови систем вредности и негде сам је доживела као централни лик у „Три зиме“.

- Идеолошки да, мада по мом мишљењу све почиње од њене мајке Монике јер је Ружа гледајући њу, знала шта не жели, за шта жели да се бори и против чега. Ружа је била довољно снажна да на даље генерације пренесе своје вредности, свој поглед на свет и касније се види ко је те вредности усвојио, ко се са тим слаже, како се оне полако круне, мењају. У том смислу, она јесте зачетник новог вредносног система и нове, другачије идеологије.

Како је дошло до тачке разбијања тог вредносног система, да ли и кривицом њених женских наследника које су правиле погрешне изборе, компромисе или се једноставно прилагодиле новом времену?

- Из наше генерацијске визуре, видимо како се ствари брзо мењају, брзо се губе вредности, лако пристајемо на некакве компромисе, брзо заборављамо и брзо почињемо да подразумевамо неке ствари. Ипак у овој породичној причи Ружине унуке, Луција и Алиса подједнако су карактерно чврсте као Ружа. Обе су наследиле њену борбеност и веру али су на различитим становиштима и зато се сукобљавају. Видљива је та снажна женска линија и чини се да ће се преносити даље кроз генерације, само се не зна на коју ће страну отићи. Оне имају могућност избора.

Ово је била ваша дипломска представа. Шта је уследило после тога у Вашем послу и какве су жеље и планови?

- Играли смо још неколико представа у позоришту „Промена“, као што је „Путујуће позориште Шопаловић“, „Случај Хармс“, покушавали смо да оснажимо ово позориште и пренесемо на друге генерације, тако да сам остала у тој причи, заједно са својим колегама и након студија. Ми смо јако добро прихваћени у Новом Саду и оно што сам приметила је да је позоришна публика постала све млађа. Просто су схватили да позориште не мора да буде нешто досадно, већ место где може свашта интересантно да се види и да се научи. Ми смо их овде привукли а они су потом наставили да иду и у друга позоришта. Мислим да смо узбуркали град и увек смо распродати. С тим да ми немамо простор, већ играмо на Академији, а често и напољу. Иначе, симила сам у међувремену пар епизода у некој серији а тренутно радим у Драмској радионици у Инђији, где сам заправо и почела. Не волим да причам о будућности, потребно је да вас неко запази, само један тренутак и да вам се ствари отворе.

Како сте се вечерас осећали у Ужицу?

- Гостовали смо и у Будви у Град театру, пре две године. Али имамо посебан сентимент према Ужицу јер је наша Вања одавде, а припремајући се за „Путујуће позориште Шопаловић“, много смо се бавили овим градом и наравно боравили овде често. И сад смо се баш колективно радовали што опет долазимо. Одушевљена сам што публика толико воли ово позориште и овај фестивал.

М. Петровић

Република Србија
МИНИСТАРСТВО КУЛТУРЕ И ИНФОРМИСАЊА

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ
УЖИЦЕ

О ПРЕДСТАВИ

...Од самог почетка комада, који траје близу два сата, видјело се да је редитељка успјела направити одличан баланс између текста и сценске радње, одупрла се опасностима литерарног театра и направила златни пресјек свих сценских параметара, користећи редитељске рецепте ненаметљиво, у функцији комплетног позоришног дојма као јединствене цјелине.

Зато је „Ђоконда“ (по драми „Жена која се игра“, америчког драмског писца и романописца, Виктора Лодата) дала прилику гледаоцима да виде неку нову режију, неко ново читање познатог текста у визији младе редитељке, нова сценска рјешења уз мултимедијалне ефекте и беспрекорно садејство свих параметара комада у којем није било слабог мјеста.

Истинита сторија о томе како је 1911. године један Италијан украо из Лувра слику Мона Лизе и чувао је у свом стану у Паризу двије године, да би је потом предао властима, послужила је Лодату, а потом и редитељки Белади да створе читав низ успјешних фантазмагоричних визија кроз халуцинантна стања главног јунака, успјешно редитељски постављена.

Белада је успјела да фрагментарну структуру драме, која се дијелом може третирати и као спој неколике добро укомпоноване монодраме, ријеши врло успјешно, зналачким редитељским резовима, без расплињавања сценске радње, одржавајући кохерентну структуру драмског пројекта у цјелини. И притом се исказала као редитељ који уважава детаљ као саставни дио сценског мозаика.

Редитељка је зналачки омогућила глумцима да, у оквиру зацртаног концепта ликова, имају и одређени степен креативних слобода, што је обогатило сценске наступе, посебно главног глумца, Зорана Вујовића. Својом соло партитуром Вујовић је индиректно послао и позив сједећим редитељима да је за њега дошло вријеме да преузима сложеније улоге, да је и предуго и неоправдано бивао у сјенци...

Проф. др Драган Копривица (*Побједа*)

ВЕЧЕРАС

ЦРНОГОРСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ПОДГОРИЦА

ЂОКОНДА

Према комаду Виктора Лодата

Режија и адаптација:	Душанка Белада
Продукција:	Јелена Милошевић и Јања Ражнатовић
Сценографија:	Иванка Вана Прелевић
Костимографија:	Гордана Булатовић
Музика:	Марија Митровић
Лектура:	Јелена Шушањ

Играју:

Винћенцо Перуђа Брат Бенедето, Валтер Патер,	**ЗОРАН ВУЈОВИЋ**
Марсел Дишан Мис Мател, Марсела Антонели,	**СЛАВКО КАЛЕЗИЋ**
Софија Перуђа	**БРАНКА ОТАШЕВИЋ**
Дјечак и дјевојчица	**ПАВЛЕ БОГИЋЕВИЋ И ХАНА ЈОВИЋЕВИЋ***
Судија (глас из offa-a)	
Новинар (глас из offa-a)	**НЕБОЈША ШОФРАНАЦ**
Клавир на сцени	**МАРИЈА МИТРОВИЋ**

***Полазници школе глуме “Мали атеље Арлекин” Подгорица**

ЈПФ НА:

САЈТ
www.uzickopozoriste.rs
САЈТ ФЕСТИВАЛА
www.jpf.uzickopozoriste.rs

НА FACEBOOK и INSTAGRAMU
@narodnopozoristeuzice

ЈЕДНО ВЕЧЕ ЗА ТРИ ЗИМЕ

ПИШЕ: Зоран Јеремић

Одужиле се синоћ „Три зиме“ ко три гладне године. Слутио сам да се нешто велико спрема па код Слађе у „Блу муну“ купим за вечеру уочи представе 400 грама с месом. Ко велим, таман да се малкице ладне док Ђуричићка и њена млађарија не науче да се не сади кромпир усред Медвешчака.

Нађем одлично место за паркинг на Ибишевом гувну и ко сваки ужички возач-пешак нога-гиц, клај, клај до Кец бара, а онда храбро на кварцовање под светлост фестивалске позорнице, директно у кадар перископа Баје Вујовића.

Ствари ниси добро кренуле још у холу Народног позоришта. Видим ликове из Крцуновог вилајета како без стамбеног кредита бирају кључеве стана. Одмах сам пожелео да се као трећепозивац и ја експресно учланим у ондашњу народну војску, али не познајем ниједног генерала који је продужене годишње одморе проводио на Голом отоку. Оде Ружа Краљ без мене, остави ме на милост и немилост банкарским злотворима да отплаћујем кредит.

А онда је Краљ Александар открио сингерицу... Одужи се брате. Да започех синоћ у пола осам „Рат и мир“ док краја представе стигао бих до оног дела кад кнез Василије Курагин удаје ћерку за Безухова.

Шта смо оно имали синоћ: четири поколења пута четири кома пет ликова, плус Габи и Арсен, нула зарез седам Исмете Крвавац, три пута Јосипа Лисац, једном Драган Стојнић без Дома синдиката за 8. март, нешто мало ЕКВ-а, приде страни музички фактор, плус дневник под вешалима Аце Црквењакова, једна пуш-пауза са додатком пиш-интермеца док се онај лик сети да поред маме има и других жена на овом свету и све тако редом у, мора се признати, узбудљивом сценском читању рукописа Тене Штивичић која све опсесивне трансгенерацијске теме доводи у питање кроз сугестивну игру врлог младог глумачког света.

Ако је, како рече госпођа Огњеновић, „аплауз мера којом ми на сцени меримо успех“, онда је новосадска „Промена“ синоћ заиста освојила срце ужичке публике. Без остатка. Баш.

Додуше, променили су и температуру моје вечере. Аплауз бејаше врео, а мој бурек – мртав хладан. Вредело је.

ПРАТЕЋИ ПРОГРАМ
26. ЈУГОСЛОВЕНСКОГ ПОЗОРИШНОГ ФЕСТИВАЛА

Отказана промоција

Промоција књиге „Одигравање приче (политичко позориште Душана Ковачевића)“ која је била планирана у оквиру пратећег програма 26. југословенског позоришног фестивала, синоћ је отказана. Како су организатори фестивала навели у обавештењу, промоција није могла бити одржана због тога што аутор Ненад Величковић није био у могућности да јој присуствује. **Р.П.**

ГРАД УЖИЦЕ

ОЦЕНА ПУБЛИКЕ

БОСАНСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ЗЕНИЦА
СЕДАМ СТРАХОВА 3.78

ЈУГОСЛОВЕНСКО ДРАМСКО ПОЗОРИШТЕ БЕОГРАД
ПУЧИНА 4.70

ПОЗОРИШТЕ ПРОМЕНА НОВИ САД
ТРИ ЗИМЕ 4.82

TV Radio Luna 92 i 103.6 Mhz Nav PLUS
ПОЛИТИКА Вести Danas Вечерње новости Blic Radio Užice 99.2 fm ZOOM UE РТС Радио-телевизија Србије
premium ALKALINE WATER A8.8 pH PRVI RADIO. UŽICE Ужице Медиа infoera

Издаје: Савет XXVI Југословенског позоришног фестивала Ужице 2021.
Уређује: редакцијски одбор: Радојка Поповић - уредник, Ненад Ковачевић, Верица Туцовић, Мирјана Петровић, Ана Милошевић, Богдан Дамњановић, Зоран Јеремић, Александра Гловацки.
Тираж: 300 примерака • **Штампа:** Графопринт, Ужице